

Çocuğumuzu kendimize düşman etmek

“Kes sesini, defol, sus konuşma, salak şey, sen geri zekâlı mısın?” Hepimiz çocuklarımızı yetiştirirken sıkça kullanmışızdır bu ifadeleri. Sonra da sinirimiz geçince çoğunlukla da sarılıp öpmüşüzdür onları. Sonrasında yine bir kızgınlık anında yeniden yeniden esip gürlemiş ve tekrar öpüp okşamışızdır. Sanki anne babalık bunlar olmadan olmazmış gibi, disiplin ve otorite başka türlü sağlanamazmış gibi hep eğitim anlayışımızda kılavuzumuz olmuştur bunlar.

Oysa bu yaklaşımın genç ruhlarda nasıl can yaktığını en iyi bilenler de bizlerizdir. Hangi birimiz çocukluğumuzda bu şekilde yaklaşan anne babalarımıza nefret duymadı ki. Hangi birimiz “bunun hesabını büyüünce sorarım size” demedi ki. Peki bile neden hala daha bunları yaparız ve çocuklarımızı yavaş yavaş bizden uzaklaştırırız. Sürekli itilen, aşağılanan, kıyaslanan çocukların, kalplerinde anne baba sevgisini sürekli ve kalıcı olarak taşıyabileceklerini nasıl bekleriz. Sosyal ilişkilerde çok önemseydiğimiz saygıyı kendi çocuklarımızdan neden esirgeriz. Önce kırılan, aşağılanan çocuklarımızın sonrasındaki sevgi sözcükleri ve şefkat gösterileri ile kazanılabileceğini düşünmek ne kadar gerçekle örtüşüyor.

Emek olmadan hiçbir güzelliğin ve başarının elde edilemediğini en iyi öğrenmiş, yaşam tecrübesine sahip anne babalar bunun idraki içerisinde neden olamaz. Bunları anlamak zor. Ve aslında zor olan ve tüm bu karmaşayı ortaya çıkaran şey “çocuklarımızı yetiştirme sürecinde ödeyeceğimiz bedellere hazır olamayışımız.” Sorunları, konuşarak zamana yaymaktansa, kestirmeden dayatmalarla çözmek daha zahmetsiz ve kolayımıza geliyor. Bizler, çocuklarımızın geleceğini planlarken sınav amaçlı motivasyon konuşmalarımızda, ‘Kazanmak istiyorsan çok çalışacaksın az gezeceksin. Gerekirse üç beş yılını feda edecek ama geleceğini eline alacaksın’ şeklindeki söylemlerimizde yakaladığımız doğru metodu kendi hayatımıza uyarlamaktan neden kaçınıyoruz? Aslında soru çok net ve cevapta bir o kadar açık. Teorik bilgiler, kişilikle desteklenmediği sürece çocuk eğitiminde hepimiz kaosa sürükleniyoruz. Bu konuda en az sorumluluğu olanlarda çoğunlukla çocuklarımız oluyor.

Ülkemizde bazı şeylerin değişmesi gerekiyor. Nasıl ki ‘her koyun kendi bacağından asılır’ sözü, zaman içerisinde sosyal duyarsızlığı bir meziyet gibi karşımıza çıkardıysa,

‘küçüğü sev, büyüğü say’ şeklindeki kadim atasözümüz de ‘seviyorum ya gerisi kendiliğinden gelir’ gibi kadercı bir anlayışa mahkûm etti bizi. Oysa, saygı ile taçlandırılmamış bir sevgi tek taraflı ego tatmininden ve bencilikten başka bir şey değildir muhatabının gözünde. Sonuç itibarı ile anne babalar olarak bir sınava hazırlanıyoruz yaşamda. Başarılı olabilmek için gereken bedeli ödemeliyiz. Aksi takdirde başkalarının başarısı hep üzüntü kaynağımız olmaya devam edecektir.

Köksal Terzioğlu